

Sygn. akt XI Ka 684/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor-spr.

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r.

sprawy J. S.

oskarżonego z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 5 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 341/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opis czynu przypisanego oskarżonemu po słowie „podrobił” uzupełnia o stwierdzenie „w celu użycia za autentyczną”;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

XI Ka 684/13 UZASADNIENIE

J. S. oskarżony został o to, że w okresie od 25 listopada 2005r. do 31 lipca 2007r. w dniu bliżej nieustalonym w C. woj. (...) podrobił swoją legitymację służbową o nr (...) wydaną przez Komendanta Głównego Straży Granicznej w ten sposób, że przy użyciu domowego sprzętu komputerowego dokonał jej zeskanowania, po czym dwa jej egzemplarze zafoliował, a jeden oprawił w oryginalne etui Straży Granicznej, które to dokumenty przechowywał w miejscu swojego zamieszkania

tj. o czyn z art.270 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Chełmie uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 25 listopada 2005r. do 31 lipca 2007r. w dniu bliżej nieustalonym w C. woj. (...) podrobił swoją legitymację służbową o nr (...) wydaną przez Komendanta Głównego Straży Granicznej w ten sposób, że przy użyciu domowego sprzętu komputerowego dokonał jej zeskanowania, po czym dwa jej egzemplarze zafoliował, a jeden oprawił w oryginalne etui Straży Granicznej, które przechowywał w miejscu swojego zamieszkania tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art.270 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art.69 §

1 i 2 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat; na podstawie art.71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; na podstawie art.44 § 1 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego ujętego w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/94/12 pod poz. 1 i 2 (karta 24 akt sprawy) na rzecz Skarbu Państwa; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 260 zł tytułem opłaty oraz 188, 60 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Od wyroku tego apelacje wnieśli obrońca oskarżonego i prokurator. Obrońca zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił:

1.obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art.2 § 1 pkt 1, art.4, art.5 § 2, art.7 i art.410 k.p.k. i 336 § 1 k.p.k. polegającą na:

- oparciu orzeczenia na dowodach nieujawnionych w sprawie tj. banknotach o nominale 5 i 10 hrywien oraz sprawie Ap VD 26/11/s prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną Wydział V do Spraw Przeszłości Zorganizowanej i Korupcji w L.'

- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów skutkującym jej dowolnością polegającym na jednostronnej ocenie dowodów w postaci zeznań świadków A. B.i M. M.oraz obdarzenie ich walorem prawdy w całości mimo, że nie zostały potwierdzone przez innego świadka zdarzenia A. J.oraz stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego bez należytego umotywowania takiego stanowiska;

- jednostronnej, dowolnej ocenie wyjaśnień oskarżonego, dokonanej sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz bez należytego umotywowania takiego stanowiska;

- jednostronnej i niedostatecznej ocenie zeznań świadka A. J., polegającej na pominięciu tej części jego zeznań, w której nie potwierdza on zeznań A. B.i M. M.;

- zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z protokołu zatrzymania oskarżonego celem weryfikacji zeznań świadków A. B., M. M.i A. J.w sytuacji gdy odmienną wersję przebiegu zdarzeń w placówce Straży Granicznej przedstawił oskarżony oraz gdy zachodzi podejrzenie, że przesłuchanie funkcjonariuszy mogło stanowić obejście zakazu przewidzianego w art.174 k.p.k.;

2. naruszenie art.424 § 1 k.p.k. przez niedostateczne uzasadnienie z jakich powodów sąd nie uznał wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne oraz które okoliczności sprawy Ap VD 26/11/s są istotne dla sprawy niniejszej oraz jaki wpływ owe okoliczności miały na treść wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od postawionego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej opisu czynu przypisanego oskarżonemu zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art.413 § 1 pkt 4 k.p.k. i art.413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie wyczerpujące przytoczenie opisu czynu zarzuconego i przypisanego oskarżonemu z art.270 § 1 k.k. przez pominięcie znamion tegoż przestępstwa tj. stwierdzenia, że oskarżony działał w celu użycia podrobionej legitymacji jako autentycznej.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie w opisie czynu zarzuconego oskarżonemu wszystkich znamion przestępstwa z art.270 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, iż oskarżony działał w celu użycia podrobionej legitymacji jako autentycznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Jakkolwiek Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę niniejszą nie uniknął pewnych nieprawidłowości, to jednak pozostają one bez znaczenia dla trafności zapadłego rozstrzygnięcia. Powyższe pozwala na ocenę apelacji obrońcy oskarżonego jako oczywiście bezzasadnej.

Chybiony jest więc zarzut obrazu art.410 poprzez oparcie orzeczenia na dowodach nieujawnionych w postaci banknotów o nominałach 5 i 10 hrywien oraz sprawie Ap VD 26/11/s Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie.

Co się tyczy dwóch ukraińskich banknotów o nominałach 5 i 10 hrywien, to w istocie nie zostały one uwidocznione w protokole przeszukania pomieszczeń mieszkalnych oskarżonego oraz w wykazie dowodów rzeczowych. Rzecz jednak w tym, że widnieją one w opisie dowodu rzeczowego w postaci ofoliowanego egzemplarza zeskanowanej legitymacji Straży Granicznej i znajdują się pomiędzy etui i samym dokumentem (k.18). Sytuacja taka nie może zaś zostać wytłumaczona w inny sposób niż tym, że banknoty te zostały ujawnione dopiero na etapie opisywania zabezpieczonego dowodu przez funkcjonariusza Straży Granicznej. Ponieważ zaś zawartość etui została opisana precyzyjnie i wyczerpująco nie może być mowy o jej zatajeniu przed oskarżonym i ujawnieniu – co zarzuca apelacja – dopiero po wydaniu wyroku. Wszak ujawnienie przedmiotowych – i co już nadmieniono – precyzyjnie opisanych dokumentów nastąpiło za zgodą stron, które zostały poinformowane o ich treści (k.213v).

Odnosnie kserokopii części akt sprawy Ap VD 26/11/s Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie (k.136-212) to jest oczywistym, że zostały one ujawnione w trybie art.394 § 2 k.p.k. (k.213v), co czyni zarzut obrazu art.410 k.p.k. nietrafnym również w tym zakresie. Rację ma natomiast skarżący zarzucając obrazę art.424 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Rejonowy oceny tych dowodów. Rzecz jednak w tym, że nieprawidłowość ta nie mogła mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku albowiem przedmiotowe dowody nie dotyczyły czynu zarzucanego oskarżonemu.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji wolna od nieprawidłowości jest ocena zeznań świadków A. B., M. M.i A. J.. W szczególności niczego nie przesądza treść zeznań ostatniego z wymienionych świadków, który nie zaprzeczył temu, by oskarżony oświadczył A. B., iż zabezpieczone skany legitymacji posiadał w związku z zamiarem ich wykorzystania w wyjazdach na Ukrainę, lecz stwierdził, że nie pamięta by fakt taki miał miejsce. Nie może być również mowy o obejściu zakazu z art.174 k.p.k. poprzez przesłuchanie A. B.i M. M.na okoliczność udzielenia tej informacji. A. B.zeznała jednak, iż nastąpiło to w luźnej rozmowie z oskarżonym, a nie przy wykonywaniu z jego udziałem czynności procesowej zatrzymania (k.31v). Z tego też powodu nie stanowi nieprawidłowości nieprzeprowadzenie przez Sąd Rejonowy dowodu z protokołu zatrzymania J. S..

Skazane na niepowodzenie jest eksponowanie przez obrońcę potwierdzenia przez M. G. omyłkowo odczytanych mu zeznań A. M.. Okoliczność ta nie może bowiem automatycznie rzutować na ocenę zeznań innych świadków.

Nie przekonuje argumentacja skarżącego, zgodnie z którą gdyby oskarżony rzeczywiście chciał posługiwać się legitymacją służbową to mógłby bez żadnych konsekwencji zgłosić jej zagubienie. Zasady doświadczenia życiowego, na jakie powołuje się autor apelacji, uprawniają bowiem do wniosku przeciwnego. Rodzaj zarówno dokumentu o jakim mowa, jak również formacji w jakiej służył oskarżony, nie pozwala bowiem na aprobatę stanowiska, jakoby zgłoszenie zagubienia tego dokumentu stanowiło epizod pozostający bez znaczenia dla oceny służby oskarżonego.

Zasadności ustaleń Sądu Rejonowego nie neguje wreszcie miejsce ujawnienia kopii jego legitymacji. To bowiem, że podrobiona legitymacja znajdowała się pomiędzy dokumentami nie używanymi na co dzień pozostaje bez znaczenia w sprawie. Inny wniosek byłby uprawniony tylko wtedy gdyby oskarżony codziennie przekraczał granicę polsko – ukraińską.

Ze wskazanych powodów apelacja obrońcy nie mogła zostać uwzględniona. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku dokonana w zakresie rozstrzygnięcia o karze, do której Sąd Okręgowy był zobligowany z uwagi na granice apelacji oraz regulację art.447 § 1 k.p.k., nie pozwala natomiast na stwierdzenie by wymierzone oskarżonemu kary były rażąco, niewspółmiernie surowe.

Zasadna jest natomiast apelacja prokuratora, chociaż nieprawidłowość w niej podniesiona w żadnej mierze nie może zostać zakwalifikowana jako obraza art.413 § 1 pkt 4 k.p.k., skoro opis czynu zarzuconego oskarżonemu odpowiada treści zarzutu aktu oskarżenia. Oczywiście wadliwe jest natomiast uznanie oskarżonego za winnego dokonania przestępstwa podrobienia dokumentu, pomimo pominięcia w opisie czynu przypisanego realizacji znamienia strony podmiotowej występku z art.270 § 1 k.k., w postaci podrobienia tegoż dokumentu w celu użycia go za autentyczny. Ponieważ jednak ustalenia tej treści znalazły się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku możliwa była jego stosowna zmiana. W żadnej mierze nie może ona jednak dotyczyć czynu zarzuconego – czego domaga się skarżąca – lecz czynu oskarżonemu przypisanego.

Z tych względów, a nadto z uwagi na niestwierdzenie nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art.636 § 1 k.p.k.